

Farní list

SUŠICE, PETROVICE, SVOJŠICE, KOLINEC, MLÁZOVY, RABÍ, BUDĚTICE,
DLOUHÁ VES, KAŠPERSKÉ HORY, HARTMANICE, REJŠTEJN, SRNÍ

POUŤ NA ANDĚLÍČKU
4. 9. 2011

č. 2/2011 (92)

MILÍ PŘÁTELE,

srdečně Vás zdravím na začátku nového školního roku. S otcem Tomášem, který se mnou přišel z „husitského“ Tábora do Sušice, jsme se už aspoň trochu rozhlédli po tomto cípu krásné Šumavy a teď chceme spolu s Vámi dál rozvíjet život místního křesťanského společenství. S vděčností mohu konstatovat, že nás v Sušici přivítaly nejen pěkně opravené kostely, ale také velmi živá společenství věřících, kteří čtou bibli a rozjímají nad ní, debatují o životě z víry a společně se modlí, hojně se účastní bohoslužeb v neděli i ve všední dny, společně slaví křtiny atd. atd.

Mladí poutníci a poutnice se vrátili – spolu s P. Jendou Turkem – ze Světových dnů mládeže v Madridu a chtějí nám různým způsobem předat své zážitky. Také o tom je tento Farní list. Jak nám jedna z nich připomíná, je to začátek další etapy v našich životech. Pro mne, který jsem se po 13 letech

působení v Táboře vrátil na Šumavu, kde jsem prožil krásných prvních 15 let mého kněžství, je to opravdu nový začátek ☺. Stejně tak pro novokněze Tomáše nebo pro novomanžely Zdišku a Marka, nově pokřtěnou Anežku a mnohé další, pro které se něco v jejich životech změnilo. Jdeme spolu s vámi všemi do nových dobrodružství připravených nám milujícím nebeským Otcem.

Nové začátky budou mít také některé naše bohoslužby. Protože jsme teď na sušické faře 3 kněží a na duchovní správě Sušice a 15 dalších farností se spolu s námi podílí i jáhen Jiří a kapucín otec František, můžeme vyhovět prosbám okolních duchovních správců o výpomoc. K tomu je ale potřeba trochu posunout časy bohoslužeb. Jejich aktuální přehled je na konci tohoto farního listu a na webových stránkách farnosti – www.sumavanet.cz/farnostsusice/.

Ať nám všem do těch nových začátků žehná Pán Bůh na přímluvu Panny Marie a pod ochranou svatých andělů.

P. Václav

ENTERCAMP – POPRVÉ NA „CÍRKEVNÍ MEGA AKCI“

Ráno 17. 7. jsem si dobalila posledních pár věcí a se smíšenými pocity vyrazila k autobusu. Nebyla jsem nijak natěšená, natož plná euforie. Proč taky? Samozřejmě je spousta důvodů proč se na EnterCamp těšit a teď už se na další velmi těším, ale tenkrát mi v hlavě strašilo jen to, že jedu na cizí místo mezi asi 155 cizích lidí a rozhodně netuším co tam po nás budou chtít.

Jsem ráda, že jsem vlakem jela společně s dalšími třemi účastníky z našeho města, ale úplné vysvobození od mých strachů a předsudků mě zaplavilo až když jsme byli rozděleni do „kmenů“... Ale to přebíhám, protože jsme se nejdřív museli nějak dostat na Ktiš, kam nejezdí autobusy (i když nějaká autobusová zastávka tam je – možná tam tedy přece jenom někdy nějaký zavítá) a už vůbec ne vlaky – prostě jak

na konci světa. Po registraci byl dostatek času na postavení stanů, protože začátek byl až večer kolem šesté. Pak nám představili EnterTeam (skupinu pořadatelů), což byli „patroni“ (vedoucí kmenů),

„starci“ (kněží), kuchaři, zdravotnice, EnterBand (kapela), ArtTeam (ten se staral hlavně o tématickou výzdobu v kostele, informační plakáty apod.) a spousta dalších, bez nichž by se EnterCamp neobešel. Až po tomto představení a nejdůležitějších informacích nás konečně rozdělili do kmenů: do desetičlenných skupin se dvěma patrony a jedním starcem. Rovnou jsme se rozešli na svá „klevetiště“ (místo, kde se kmen schází k sdílení, modlitbě a další činnosti). Kolem desáté nás rozpustili do našich stanů a mě naplňoval úžasný, bezstarostný pocit. I když jsem z těch 155 lidí znala jen 13 (z EnterTeamu jsem si neměla šanci zapamatovat téměř nikoho), cítila jsem se tam skoro jako doma. Další dny probíhaly přibližně v podobné rytmu: Den začínal budíčkem a snídaní; pak byla společná ranní modlitba, katecheze a pak jsme si povídali v kmenech o tématu katecheze až do oběda. Skvělé na tom bylo, že co se v kmenech řeklo, to v kmenech zůstalo, takže jsme se vzájemně obohacovali svými postřehy, otázkami a zážitky z večerních modliteb, o kterých jsme také mohli mluvit úplně svobodně a otevřeně, bez obav, že to půjde mimo náš kmen. (Jó a svačina, málem jsem zapoměla na svačinu – ta byla po katechezi na posilnění před sdílením ve kmenech.) Odpoledne byly většinou „sklepy“ (zájmové činnosti ve skupinách do dvaceti: tvořivé, pracovní, sportovní, přednášky na lákavá, sporná i obyčejná témata, svědectví, předávání zkušeností apod.). Jednou jsme byly, místo sklepů, také jen tak se projít do přírody, hráli jsme bojovku, nebo se zabývali tématem dne. Bylo to prostě velice pestré. Svačina a večere samozřejmě byla a po ní vrchol dne: večerní modlitba.

Večerní modlitba byla pokaždé jiná, ale vždycky naprosto úžasná. Sedávali jsme při svíčkách v kostele, klidně i na zemi (na koberci) – jak kdo chtěl a zpívali jsme za doprovodu kapely. Modlitba samotná se vždy nějak vztahovala k tématu dne: Jednou jsme při večerní modlitbě Bohu odevzdávali svoje problémy a prosili ho, aby do nich vstoupil, jindy ho prostě jen pozvali do svého srdce a byli jsme s ním v tichu. Po modlitbě jsme se přesunuli do Kulturního domu, který je kousek od kostela (asi stejně jako fara) a začal večerníček na dobrou noc. Byla to krátká vtipná představení, která si pro nás připravila každý večer jiná skupina z EnterTeamu.

Tenhle „tábor“ byl skvělý v tom, že jsme se nikam nehnali, neměli jsme cíl v něčem zvítězit, před někým se ukázat, nebo si snad jen tak užít prázdniny. Bylo to o Bohu a o nás samých. Poznávali jsme sebe i Jeho. Při katechezích v kmenech a na sklepech jsme mluvili o modlitbě, o manželství, o sebepoznání, o vlastních limitech, o hříchu, o naší cestě k Bohu i k druhému člověku, a dalších tématech, která mě inspirovala a povzbudila v duchovním životě. Jsem ráda, že jsem tam jela a děkuji za to Bohu. A zvu i vás, abyste se příští rok přidali, protože to rozhodně stojí za to.

Verča G.

FIRMES EN LA FE – PEVNĚ SE DRŽTE VÍRY!

formou deníkových zápisů z cesty do Španělska na SDM

1. (po)
Odjíždíme ze sušického nádraží. Počítáme, jestli jsme všichni. Kdepak je Jenda? Aha, Jenda už je v Budějicích. Tak můžeme vyrazit. Vyprovázeli máváním našich blízkých

a stylovým motoráčkem Českých drah vydáváme se na pouť do Španělska na světové dny mládeže netušíc ještě, co nás čeká.

2. (út)

Cesta autobusem DCB-01 (z diecéze českobudějovické) příjemně utíká. Modlíme se, spíme, modlíme se a těšíme se do cizích krajin. Vítá nás

francouzské město Annecy s překrásným jezerem i místní farníci, kteří nás zvou na pohoštění.

3. (st)

Po vyčerpávajícím dni v Annecy a noci v autobuse konečně překračujeme hranice Španělska. Za chvíli je tu už Tarragona a toužebně očekávané moře.

4. (čt)

Moře tu sice je, ale jak se k němu dostat? Nakonec přeci jen nacházíme cestu přes silnici, pod železniční tratí a za parkovištěm. Ležíme na pláži, omývají nás veliké slané vlny a hřeje sluníčko. Nezapomínáme na opalovací krém, pokrývku hlavy a dostatečný pitný režim.

5. (pá)

Diecéze Tarragona se o nás pěkně stará. Dokonce už dostáváme i pravidelné přídělky jídla a můžeme tak ochutnat divy místní kuchyně jako gazpacho, bocadillo, hummus nebo výtečné tuňákové saláty.

6. (so)

Den Katalánska. Do Barcelony se sjíždí poutníci z předprogramu v katalánských diecézích. Spolu se čtyřiceti tisíci mladých slavíme mši svatou, která je pro nás první zkušeností s velkými shromážděními na tomto setkání. Metrem se přesouváme do centra a obdivujeme chrám Sagrada Família i další stavby geniálního architekta Gaudího. Za celý den se nezastavujeme, abychom stihli vidět z Barcelony co nejvíce.

7. (ne)

Římský amfiteátr, cirk, akvadukt, starobylé uličky... není už snad místa, které bychom jak se říká neprošmejdili. Bolí nás nohy, ale jsme spokojeni. Tarragona je jedinečné město.

8. (po)

Přesun do španělské metropole. Přemýšlíme, zda je větší horko v Tarragoně nebo v Madridu. Opět se ukazuje španělská pohostinnost – dostáváme dokonce dvě večeře a připadáme si jako v nebi.

9. (út)

Začínají Světové dny mládeže. My je zahajujeme v českém centru. Se stylovými oranžovočerveno-žlutými baťůžky, vějíři, kloboučky, permanentkami na metro a stravenkami do nejrůznějších restaurací cestujeme po Madridu. Při zahajovací mši svaté na Plaza de Cibeles stojíme asi kilometr od oltáře. Ztrácíme se a znovu nalézáme v davech (svatý Antonín má s námi opravdu hodně práce, ale modlitba k němu skutečně funguje). Davy zpívají, řvou, tančí a my s nimi. Pro dovršení mezinárodního poznávání ještě navštívíme koncert africké reggae hudby.

10. (st)

Před madridským sluncem unikáme do parku Retiro, kde odpočíváme ve stínu. Stále potkáváme milé a veselé lidi ze všech koutů světa. Sem tam prohodíme pár vřelých slov, vyměníme si

pozdravy, nebo se vyfotíme s vlajkami. Madridem vládne přátelská atmosféra.

11. (čt)

V českém centru to jako každé dopoledne žije. Katecheze, mše svatá, diskusní skupinky... A v Madridu je stále co poznávat. Vedro se občas stává nesnesitelným, a tak kupujeme plechovku piva, kterou ovšem musíme vypít potajmu, abychom neplatili pokutu.

12. (pá)

Poslední příležitost k vycházce po památkách využíváme jaksepatří. Stíháme vidět vše, co jsme ještě chtěli vidět, pospat si trochu v parku u madridské řeky, zajít na kávu, a dokonce se i projet nadzemkou. Večer pozorujeme davy vracející se s křížové cesty, která prý byla moc pěkná.

13. (so)

A nyní začíná to pravé madridské dobrodružství. Po téměř probdělé noci, mši v českém centru a polním obědě pod nohama proudících poutníků se přesouváme na Cuatro Vientos. Na letiště, kde trávíme napínavou noc spolu s dalšími dvěma miliony lidí. Nenacházíme již volného místa v sektoru a uchylujeme se odevzdaně do doličku pod kontejnery. Duchovně propojeni s našimi rodinami v Čechách u televizních obrazovek, kteří alespoň vidí, co se děje, přečkáváme pod deštníky bouři, která přišla do jinak horkého Madridu.

14. (ne)

Ranní příjezd svatého otce Benedikta všem zvedá náladu. Máváme mu a pak spolu s ním slavíme mši svatou. Tentokrát stojíme přímo před obrazovkou a v ruku máme překlady liturgie, takže slavení eucharistie opravdu prožíváme. Ke svatému přijímání se dostáváme až večer před naší ubytovnou, kde slavíme další společnou mši ve čtyřech jazycích. Pak už se musíme rozloučit.

15. (po)

Ve Versailles slavíme spolu s ostatními českými poutníky mši svatou na poděkování za celou pouť. A že je za co děkovat! Jsme celí, nikomu se nic vážného nestalo a ze světových dnů mládeže si toho hodně odvážíme. Zážitky, vzpomínky, nadšení, inspiraci, povzbuzení ve víře... a hlavně vědomí Boží přítomnosti, která je s námi vždy a všude, která nás provází a chrání. Pevně se držte víry – Firmes en la fe! To je heslo, na které si vzpomenu vždy, až se bude mluvit o Světových dnech mládeže 2011 v Madridu.

Anežka Šmídlová

NĚKOLIK POSTŘEHŮ Z CESTY DO MADRIDU

Když nastalo pondělí 8. 8., den odjezdu na Světové dny mládeže, shromáždili jsme se spolu s ostatními poutníky v Českých Budějovicích u autobusu s označením DCB-01. Málokdo z nás věděl, co má od těchto dnů očekávat. Naše první zastávka byla ve francouzském městě Annecy. Zde jsme měli možnost prohlédnout si město jako takové, ochutnat místní dobroty a také se vykoupat ve zdejším alpském jezeře. Večer jsme spolu s ostatními poutníky z České republiky měli

možnost oslavit mši svatou. Kromě nesčetného množství mladých poutníků tu bylo i spoustu kněží. V pozdějších večerních hodinách se pro nás začaly postupně sjíždět autobusy, abychom po mnohahodinovém cestování dorazili do cíle – španělského města Tarragona. Hned po ubytování jsme se šli porozhlédnout po městě a podívat se k moři. Poté se konala mše svatá a také setkání v Českém národním centru, kde jsme dostali nejdůležitější informace. Jelikož bylo i přes noc velké teplo, spali jsme venku – a takhle vlastně po celou dobu setkání.

Následující den jsme šli na společnou ranní modlitbu. Na oběd jsme zašli do místní restaurace, abychom ochutnali místní speciality. Večer se konala mše svatá spolu se všemi českými poutníky a kněžími. V sobotu jsme jeli na celodenní výlet do Barcelony, kde se setkala několik tisíc poutníků z celého Katalánska. Zúčastnili jsme se zde společné mše svaté a po celý den jsme se procházeli městem. Poslední den v Tarragoně jsme trávili odpočinkem v parku a také posledním skotačením v moři. Večer nás čekala zajímavá událost. V obří aréně, kde se dříve odehrávaly býčí zápasy, jsme slavili závěrečnou mši svatou. Nezáčastnili se jí jen čeští poutníci, ale i ostatní poutníci jiných národností. Na závěr této mše se zpívala naše známá písnička, hymna těchto Světových dnů mládeže – Firmes en la fe. Trochu s očekáváním jsme se probouzeli do dalšího rána. Jaké to asi bude v Madridu? To nikdo z nás nevěděl, byli jsme zvědaví, co vše nás v tomto městě čeká...

Hned po příjezdu do Madridu jsme obdrželi baťoh poutníka. Všechny byly stejné, a tak se dalo dobře poznat, kdo je poutník JMJ. Ubytovna byla podobná jako předchozí s tím rozdílem, že jsme byli společně s chlapci. Každé ráno jsme chodili na katecheze a poté na společné mše svaté – vše bylo v budově vyhrazené pro české poutníky. Mše byly velice krásné. Byl moc hezký pocit, mít okolo sebe tolika svých vrstevníků, kteří jsou stejně věřící jako vy a začít se s nimi společně modlit nebo zpívat nejrůznější duchovní písně. Myslím, že na tenhle pocit člověk jen tak nezapomene. Odpoledne jsme měli většinou volný program. Chodili jsme tedy po různých památkách, zajímavých místech, navštívili jsme např. muzeum obrazů, místní vystoupení flamenga atd.

Ve čtvrtek, kdy přijel Svatý Otec do Madridu, zaplnily ulice davy mladých poutníků. Většina z nich ale neměla takové štěstí vidět vše naživo, a tak pozorovala veškeré dění z obrazovek rozmístěných po nejbližším okolí. Druhý den se slavila křížová cesta, která vedla ulicemi Madridu směrem k náměstí. Vše bylo opět zaplněno davy. V sobotu jsme se všichni přesunuli na letiště Cuatro Vientos, kde jsme pak spolu se Svatým Otcem slavili vigílii. Při té začalo pršet a byla bouřka. Déšť pak naštěstí ustal a vigílie mohla pokračovat. Po trochu náročné noci na letišti jsme se probouzeli opět do slunečného dne. V půl 10 přijel Svatý Otec a projížděl mezi sektory. Takže jsem mohla poprvé vidět papeže naživo! Jsem za to moc ráda. Všichni poutníci ho s nadšením vítali a snad každý si přál ho alespoň zahlédnout. Po přivítání jsme mohli spolu s ním prožít mši, při které nás papež vyzval k posílení víry a pobídl k hlásání evangelia. Tato mše byla vlastně zakončením Světových dnů mládeže v Madridu. Myslím, že v našich srdcích by to měl být naopak začátek k něčemu novému. Pán Bůh v nás v těchto dnech nechal zapustit kořeny. Teď je jen na nás, jestli na něm postavíme své základy a budeme se pevně držet víry v Ježíše Krista. Díky Tobě Pane za tyto Dny.

Eva Veselá

ZE ZÁPISNÍČKU ČESKÉ POUTNICE

aneb co jste v TV NOE neviděli

Den první – Odjezd: Určitě jsem na něco zapomněla. Mobil? Mám. Slovník? Mám... Co ještě... Českou vlajku! Po složitém shánění a díky našemu obětavému kaplanu Jendovi a Lukášovým všudypřítomným přátelům máme nakonec

vlajku hned třikrát. Paráda. Tak už jen jedno autobusové požehnání a můžeme vyrazit!

Den druhý – Annecy: Zastávka v krásném francouzském alpském městečku. Ráno nás vysadí z autobusu, pozdě večer nás prý zase naloží. Ale co teď? Francouzsky umí jen Kamča. Držme se jí! Hledání záchodu se stává naší první náročnou misí. Jakmile jsou uspokojeny naše základní potřeby, začíná se nám tu líbit – jezero vlahé, čokoláda chutná (i když poněkud drahá). Večer už jsme docela uchození a tak se těšíme do kostelních lavic. Ouha-ani se dovnitř nevejdeme, a tak posloucháme českou mši před kostelem a dáváme si předsevzetí, že příště přijdeme dřív...

Dalších pět dní – Tarragona: Pro tu šťastnější část českých poutníků včetně nás se koná předprogram v pěkném přímořském městu Tarragona (druhá část je ve vnitrozemském městě). Je tu teploučko. Ubytování jsme odděleně – holky u karmelitek, kluci u svatého Pavla. Nechceme se ale v přízemních místnostech spolu s další stovkou lidí udusit, a tak spíme raději venku. Voda teče, i když jen studená. Ráno nás budí parta dělníků, která opravuje vedlejší budovou. Na snídani máme dvě houstičky, kakao, džus, na oběd hummus (nevím proč se tak jmenuje – mně tedy chutnal) a gazpacho – studený (tedy v době vydávání) rajčatový protlak a na večeři sladkou bagetu se sladkým salámem a rybí salát. Projeví se český mlsný jazýček, neboť od druhého dne je nám nabídnuta možnost vrátit jednotlivé složky jídla zpátky do krabic.. My si nestěžujeme a ještě si v restauraci dobrovolně objednáme další místní specialitu – paellu s mořskými plody a sangriú. (Mňam!) ..

Denně máme společné ranní modlitby, mši, večerní modlitby – a česky, takže zatím rozumíme všichni ☺ Místní dobrovolníci (v džínách, botaskách – a div že ne v mikínách) nás (schované pod deštníkem, natřené opalovákem, ovívající se vějířem a stejně se potící) provázejí po městě a ukazují památky z doby římské. Se svou ubohou znalostí španělštiny sloužím celé skupince jako překladatelka, neboť když Španěl řekne, že umí anglicky, znamená to, že viděl asi dvě lekce English for Beginners... Ovšem komunikují rádi, to ano – nakonec gesty a mimikou se dá dorozumět po celém světě. A teď to hlavní (Odpusťte mi tu přízemnost). Moře ☺ Moře je tu před námi jako na dlani.. Jen k němu slétnout.. Ano, to by chtělo, neboť mezi pláží a městem vede železnice... Jediný podchod široko daleko je vzdálen od českého centra 3 km. A tak chodíme, chodíme, plaveme, sluníme se a zase chodíme...

Jeden z těch pěti dnů – Barcelona: Gaudí. Gaudí. Chrám Sagrada Familia (a hodinová fronta dovnitř), park na kopci nad městem s barevnými lavičkami, kam vedou jezdící schody (a sprint na metro) a především společná mše s arcibiskupem a ostatními mladými poutníky z Katalánska. Tady začíná to správné mezinárodní setkání – společné zpěvy, pokřiky a tance, focení se s vlajkami i bez nich, vyměňování dárečků a hlavně jakési úžasné přátelství mezi všemi bez ohledu na národnost a společná víra v jednoho Boha, která nás tu všechny spojuje.

Poslední týden – Madrid: A jsme tu! Je tu sucho a 35° C ve stínu (který tu moc není). A není tu moře. Ale jsme tu úplně všichni. Úplně z celého světa včetně Libye, Číny, Peru, Jihoafrické republiky či Austrálie (jen si nejsem úplně jistá, jestli i Eskymáci, ale vše je možné). A je tu Bůh. Je tu s námi a všichni to vědí. Ubytovává nás parta skvělých, přátelských Španělů, kteří nám

na přivítání nachystají dokonce malou hostinu. Spíme v tělocvičně – tedy spíše opět venku – a jsou tu také švábi a mravenci. Jezdíme metrem (když zrovna nestávkuje) a jíme v restauracích (když najdeme nějakou bez nekonečné fronty). Každé dopoledne máme českou mši a katechezi a po ní diskuzní skupinky, z nichž jednu vedeme Anežka a já... Dvakrát mluvíme do televize, jednou anglicky. A navštěvujeme památky – Muzeo del Prado, náměstí Cibeles, bránu del Sol; africký reggae koncert a flamengo (bohužel kvůli španělskému !mañana, mañana! se začátek představení zpozdí o celou hodinu a my stihneme jen prvních deset minut, neboť nám o půlnoci zavírají ubytovnu)..

V sobotu nás čeká velký přesun na letiště Cuatro Vientos – jehož příznačný název (Čtyři větry) poznáme ještě týž večer při vigilií s „panem papežem“ Benediktem XVI., kdy se s rychlostí blesku přizpůsobí bouřka a silný déšť a na půl hodiny přeruší oficiální mši (neoficiálně však trávíme celou půlhodinu tichým odříkáváním modlitbiček ve skrytu pod deštníky, k sobě navzájem se tisknouce.) Po vigilií si ti šťastnější z nás staví jakési přístřeší odklopením vík z kontejnerů, pod kterými se pokouší o spánek –

který je ovšem ve dvě ráno narušen příchodem popelářů. Ráno, po hodinové procházce na toalety, nás čeká mše a tentokrát se nám poštěstí vidět papeže opravdu zblízka – projíždí ve svém papamobilu přímo kolem nás! Vypadá dobře. Vůbec všichni tady vypadají dobře – asi to bude tou atmosférou. (Naprosto nemístná poznámka pro holky: I uklízeči jsou tu fešáci! A nemluvě o policistech!)

Dny poslední: Tož děcka, nastal čas odjezdu.. Už na nás čekají „jen“ královské parky ve Versailles, společná děkovná mše, dvě noci v autobuse a pak už naši nedočkaví rodiče.

A to už je jako konec, jo? Ne! To je přeci začátek!

Iva B. Jansová

HŮRKA U PRÁŠIL – MÍSTO SOUŽITÍ, ZKÁZY A NOVÉ NADĚJE!

Byla to prosperující obec s asi 1000 obyvateli, mj. se sklárnou, kostelem a hřbitovní kaplí.

Žili zde ve svornosti po celá staletí lidé české a německé

národnosti. Ono to totiž v sice krásné, ale drsné šumavské přírodě ani jinak nešlo. Do té doby, než přišly v polovině minulého století dvě zvrácené ideologie, které zasely do srdcí lidí nenávisť a přinesly tomuto místu zkázu a zmar. Nejprve nacistická ideologie vyšší rasy a tzv. nadlidí a poté ještě nebezpečnější rudý teror, jehož hlavním cílem bylo vybudovat ráj na zemi bez Boha. Po druhé světové válce a po odsunu původního německého obyvatelstva sloužil farní kostel odsvěcený v r. 1946 (postavený v r. 1789 Hafenbraedlem se štíhlou věží přistavenou Jiřím Kryštofem Abelem r. 1819) nejprve jako seník, než byl posléze odstřelen. Byl zasvěcen sv. Vincenci

Ferrerskému. Vedle kostela stála hřbitovní kaple Povýšení sv. Kříže, v jejíž kryptě byli pohřbeni členové sklářských rodů Hafenbradelů a Abelů, ve skleněných rakvích a na mramorových deskách byly nápisy se jmény. Tyto rodiny dávaly dobrou obživu zdejším lidem v krásném, ale chudém kraji.

Tato kaple později sloužila jako dělostřelecká pozorovatelna pohraničnicků. Krypta s ostatky, mezi kterými byl pohřbený i otec spisovatele Šumavy MUDr. Josef Klostermann, byly hanebně zneuctěny. Jakou lítost by Karel Klostermann pociťoval nad osudem svého otce, který byl do této krypty pochován ke svým mecenášům, kteří stáli na začátku jeho lékařské praxe v těchto horách. Jen shodou náhod jeho tento osud nepotkal, protože i on si původně přál být zde pohřben, ale nakonec byl jak známo pohřben v Plzni.

Komunisté se neštíteli zneuctit místa posledního odpočinku domnělých nepřátel a Hůrka je toho důkazem. Byly zde zohaveny mrtvoly,

zplundrován hřbitov a Bůh odtud vyhnán. Ale byl opravdu vyhnán?

Kristus říká: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce časů, já jsem začátek i konec, já jsem alfa i omega a já budu mít poslední slovo“, ne různé ideologie, vlády apod. Ty přicházejí a odcházejí, ale Kristus je navěky! Stejně jako na Kalvárii, kdy byl urážen, poplíván a různě hanoben zfanatizovanou lůzou, říká: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí“ (Lk 23,34). Rovněž ti, co hanobili toto místo ve jménu ideologie založené na nenávisti, nevěděli ve skutečnosti, co činí...

I mrtví byli nebezpeční! Vzpomeňme na Josefa kardinála Berana (nemohl být pohřben ve své vlasti), Štěpána kardinála Trochtu (budoucí papež kardinál K. Wojtyla nesměl promluvit na pohřbu) či např. nositele Nobelovy ceny za literaturu básníka Jaroslava Seiferta (pohřeb rušily stíhačky) atd. Ale Kristus říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6)

I tomuto posvátnému místu bylo určeno, že bude opět žít, i když přece jen v trochu jiné podobě, než tomu bylo původně.

Na začátku byla skupina nadšenců pod vedením tehdejšího administrátora sušické farnosti P. Slávka Holého, která začala pracovat na záchraně zbytku zničené hřbitovní kaple sv. Kříže. Ta jediná, i když v zuboženém stavu, se zde dochovala. Jako memento! Psal se rok 1998. Díky podpoře bývalých obyvatel vysídlených po válce do Německa a úsilí dobrovolníků se tuto kapli podařilo zrekonstruovat. Krypta už bohužel zůstala prázdná... Tato kaple také posléze byla znovu vysvěcena P. Slávkem v r. 2002.

A tak se zde opět začaly sloužit mše alespoň dvakrát do roka (na svátek Povýšení sv. Kříže a

okolo svátku sv. Vincence Ferrerského- patron zbořeného kostela).

To ale nebylo vše. Později začaly úpravy původního hřbitova (nalezené ostatky zemřelých pietně uloženy, které byly předtím zneuctěny).

Dále před námi stála otázka obnovy původního farního kostela (nebo alespoň základů). V r. 2005 začalo odkrývání základů kostela, odstraňování náletových dřevin, suti atd.

V r. 2008 byla na původních základech zbudována kaplička (jeskyňka) Panny Marie Lurdské (v r. 150. výročí zjevení Matky Boží dívce Bernadettě ve francouzské vesnici Lourdy, dnes světoznámého poutního místa).

První mši sloužil na obnovených základech kostela P. Slávek Holý dne 13. září 2008.

Tím ale ještě práce nekončily, po dokončení základů ještě v loňském a letošním roce došlo k vybudování dřevěného oplocení, které odděluje původní hřbitov a kapli od kostela sv. Vincence Ferrerského. Na tomto má největší zásluhu pan Jiří Kopelent, syn naší obětavé paní kostelnice v kostele sv. Václava.

Úplně zatím poslední akcí je instalace daru sklářské výtvarnice paní Vladěny Tesařové (známá svým unikátním oltářem, křížovou cestou, betlémem atd. na Dobré Vodě u Hartmanic) v podobě skleněného Krista do kaple sv. Kříže. A pokud bych měl trochu parafrázovat podobenství o marnotratném synu, mohl bych napsat, že Hůrka byla mrtvá a opět žije, ztratila se a opět byla nalezená (Lk 15,32).

Máme se proč radovat, protože bez Božího požehnání, marné lidské namáhání a nám (a zvláště otci Slávkovi, který tomuto dílu věnoval svůj čas, starosti, námahu...) bylo požehnáno! Odměnou nám byly pochvalné výroky neznámých lidí (turisté, cyklisté) směřujících na nedaleké jezero Laka, mnohdy nevěřících (ale kdo ví, jsou-li nevěřící, možná věří v „něco“, zatím nepoznali „Někoho“)... O to více mrzí řeči některých tzv. věřících o nějaké „mrtvé farnosti“ a zbytečné práci. Zvelebování místa, kde přebývá a byl zneuctěn Kristus a Panna Maria, přece není zbytečnou námahou, ale to tito „věřící“ asi nikdy nepochopí! Hůrka není ostatně jediná, kterou potkal podobný osud, jako např. Zhůří, Hauswaldská kaple, Stožecká kaple a jiná místa na naší krásné Šumavě i na jiných místech naší vlasti. Také byla obnovena nadšenci a dobrovolníky ku cti a slávě Boží a jako memento a varování budoucím generacím před různými

„ismy“ a jejich zvráceností, aby se již tyto hrůzy nikdy neopakovaly.

Rozhodně ale nejde o zbytečné projekty a už vůbec ne o „mrtvé farnosti“.

Nechť tento článek poslouží nejen k zamyšlení ale i jako pozvánka na poutní mši svatou, která se bude konat v sobotu 17. září od 14. hodin na pietně upravených základech farního kostela sv.

Vincence Ferrerského. V případě nepříznivého počasí v kapli Povýšení sv. Kříže.

Všichni jsou srdečně zváni. Hlavním celebrantem bude ten, kdo má na tom, že toto místo opět žije největší zásluhu. Vikář sušicko – nepomuckého vikariátu P. ing. Mgr. Slávek Holý.

Za všechny, kteří mu na tomto díle obnovy a smíření pomáhali:

Václav Pikeš

P.S. Jen prozradím, že tento kněz – budovatel má už další plány. Těmi nejbližšími je alespoň částečná obnova základů kostela sv. Prokopa na Prášilech. Bude-li to vůle Boží, rádi otci Slávkovi opět v tomto bohulibém díle pomůžeme. Tento kostel byl odstřelen relativně nedávno v r. 1979.

A ještě jedna poznámka. Na kapli je pamětní deska a vedle malý pomníček. Jsou zde napsána jména vesměs velmi mladých lidí, kteří nebyli ani diverzanti ani teroristé ani „agenti Vatikánu“, ale kteří se „provinili“ jen tím, že nechtěli žít v komunistickém „ráji“, postaveném na lži a nenávisti, ale ve svobodném světě. Tomu jim ale zabránily kulky bdělých pohraničnicků, kteří se při dnešních srazech nejen že za tyto vraždy nestydí, ale ještě se jimi chlubí. Nevěděli, co činí...?

Toto je nutné připomínat zvláště mladé generaci! Několikrát zde s námi pracovala i sestra jednoho z těchto zastřelených, jehož jméno je na onom pomníčku! Bylo mu 19 let! Nezapomínejme!!

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY V SUŠICI A OKOLÍ OD 1. 9. 2011:

neděle:	7.30 Sušice - děk. kostel	9.30 Kolinec	11.00 Hartmanice	12.00 Svojsice
	9.00 Sušice - děk. kostel	9.30 Rabí	11.00 Mlázovy	18.00 Sušice – klášter
	9.30 Kašperské Hory	10.30 Petrovice	11.00 Budětice	
sobota:	15.00 Dlouhá Ves	15.30 Rejštejn	17.00 Srní	18.00 Sušice - děk. kostel

Bohoslužby v Sušici:

	děkanský kostel	klášter kapucínů	děkanství – breviář	<i>Bohoslužby ve středu</i>
pondělí:	18.00	8.00	8.00; 12.00	9.30 domov důchodců
úterý:	18.00	--	8.00; 12.00	12.30 nemocnice
středa:	18.00	--	8.00; 12.00	18.00 děkanský kostel
čtvrtek:	18.00	--	8.00; 12.00	18.00 kaple: Dobruška
pátek:	18.00	8.00	8.00; 12.00	Podmokly
sobota:	18.00	8.00	--	Chmelná
neděle:	7.30; 9.00 (rodiny)	18.00	--	Volšovy

CHYSTÁ SE:

- 4.9. od 16:00 – prezentace světového setkání mládeže se svatým otcem na faře
- 17.9. ve 14:00 – česko-německá pouť na Mouřenci
- 17.9. ve 14:00 – mše sv. na Hůrce
- 24.9. ve 14:00 – na Volšovském zámku: mše sv. a oslavy 10ti let Oblastní charity v Sušici
- 1.10. dětská diecézní pouť v Kájově
- 2.10. od 15:00 farní piknik (na farní zahradě)